

(9) 198

גָּרִי^א
יְהִזְטַּאַלְךָ
יְגַאלְךָ

צוֹ הַיּוֹם

ברומי היל החרדתי... שמעתי קול...

ואגום ואשאָל: מי הקורא?

— התהננה הראשית: ב.ב.ח.ב. ברית בין הבתרים.

עברני רעד, נצבי ואשאָל: מה הצל?

והקול ענה: אתה נקרא לשורת...

באה אונחתי: מה כוח?

והקול פֿקד: אל תבְּקַשׁ גְּדוּלֹתִים! הסכת וכותוב —

והקול קורא את הדברים ואני כותב בדיו:

תחנת ב.ב.ח.ב. צוֹ הַיּוֹם.

בנים לנו יישראָל, האזינו!

אתם נקראים כולם למלחמה. נולכם — חתן מחדרו וכלה מחותפה. כי המלחמה לא

מלחמת רשות היא. הריהי מלוחמותו של אברהם אביכם בליליה ההוא:

ויקרא הפליט — וישמע אברהם כי נשבה אחיו — — וירק — — וירדוק — —

ויחלק לילה" — —

הה, הדוח, אתה הפליט. אתה השארית. ואתה היודע מה היה לישראָל כי נשבה בידך

הגויים בנכך. אתה הפליט, אתה היודע — אל נשחק! אל נשק הפלות! כי נשבה, הוא נשבה
קול הבית.

ורדף, רדף עד דז'! רדף עד חובה! ובטפסכם בלילות על ידיכם ועל רגליך בשינוי
הסגולים הטוazonן ולב ואתם תשמעו: הוא ביןיכם, הוא בפלוגתכם. ואל תתבישיו בפחד
המסמר. כי הנה ירד העיט. אימתו של אברהם היה בבדידותו הנוראה, כי הוא האחד מעבר
זהה ונגדו עולם כולם מעבר אחר.

אתם תתייצב מול האימה בנשכים הסודיים: לא הוא לפיד האש ההוא:

„וַיְהִי הַשְׁמַשׁ בָּהּ וְעַלְתָּהּ הִיה — — — וְלֹפֶיד אֲשֶׁר נָבֵר בֵּין הַגּוֹרִים — — — בַּיּוֹם
וְהִיא כָּרְתָּה אֶת אֶבְרָהָם בְּרִית, לְזֹרֻעַ נָתַתָּה אֶת הָרֶץ הַזֹּאת.“

הוא נשכים הסודיים. ואתם שאווהו בראש אוניכם, כי אם רגע תשטמווה, חילאה, וכולם כוחכם —
קשה נידף! על אצבעותיכם אתם נושאים עתה כבודו של יישראָל, קיומו של יישראָל.

וברכך אלהי אברהם המלמד ידיכם לקרב ואצבעותיכם למלחמה.

ויהי מחנכם טהור, ויהי מחנכם שלם! אמר ואמן.

קרא הקול, ואני כותב בדיו ומוסר — —

יצחק דמיאל (שויגר)

המלבה"ד ג.א.

ביה - ספר סמלתי משוחה
עמק - יזרעאל
ספרית המודרנ

6693

(9) 118
אנו נא

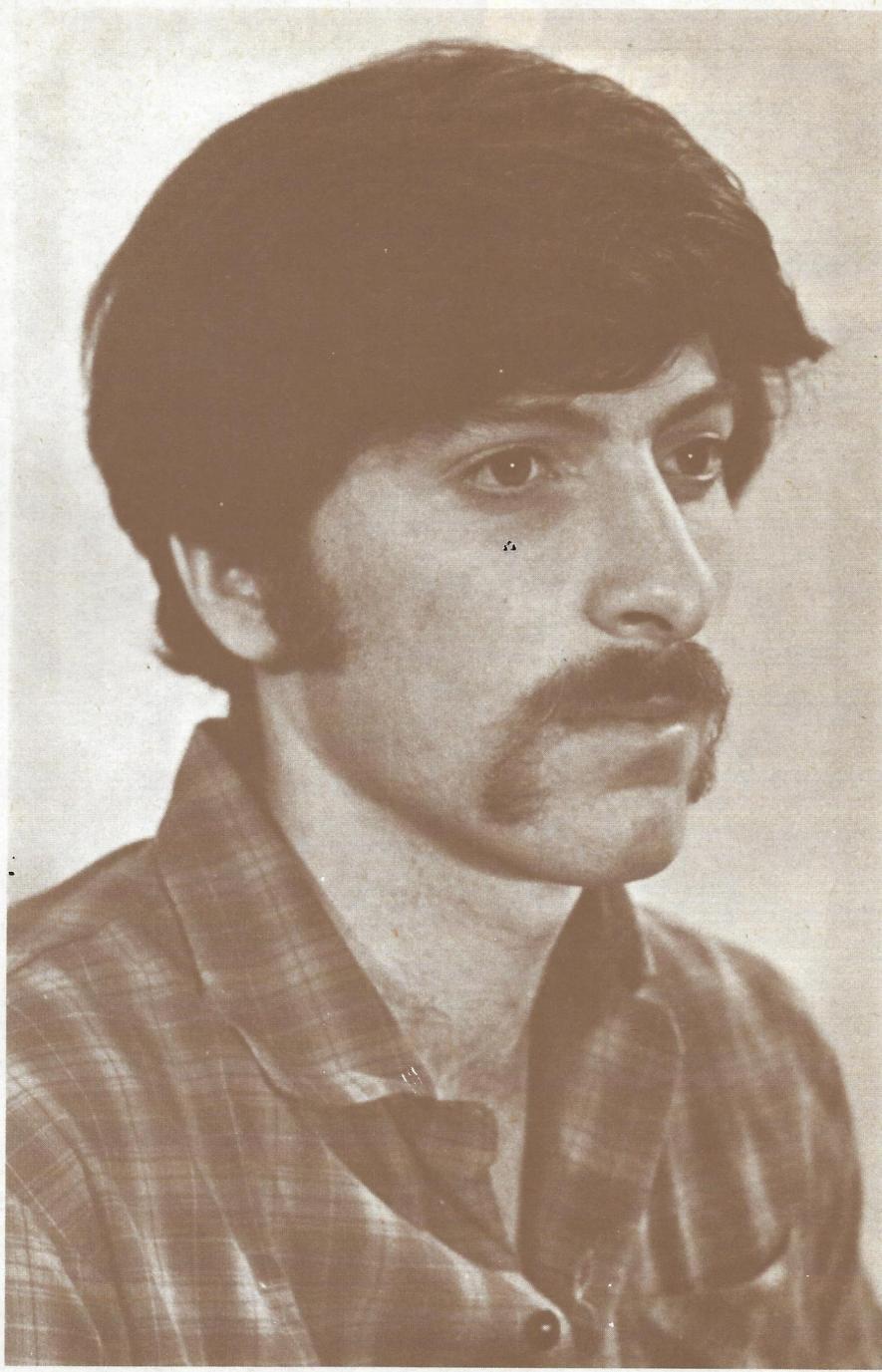
(9) 82

כל אשר צויתנו נעשה ולא כל אשר תשלחו — נלך

יהושע 1,16

הַסְּפָר

מה אברך לו, במא יבורץ,
זה הילד — העלם הרץ?
הנער הזה עכשו הוא מלאץ.
לא עוד יברכוו, לא עוד יבורץ.
אלוהים, אלוהים, אלוהים,
לו אץ ברכת לו חיים...

ג'רי בן רוזה ורוברט ברגמן נולד ב-16 בדצמבר 1947 במרילנד שבארצות הברית. בגיל 14 (1961) הגיע ארצה יחד עם אימו, אחותו ואחיו הצעיר. לאחר שהיה של שנתיים בארץ חזרו בני המשפחה לארה"ב ואילו ג'רי נשאר בגניגר. לאחר שסיים את לימודיו בבית-יירח יצא לשנת שירות שלישית בKİ"ץ גונן.

גילה עניין רב בספורט, באירוגון ובאימונים. בשנת 1970 נשא לאשה את מרים נחמני, בת המקום. עם פרוץ מלחמת ים-הכיפורים היה בין הראשונים שנקראו לשירות. שרת ביחידה של שריון בסיני, שם נפל בקרב ביום ה-16 לאוקטובר. נקבע ארעית בית הקברות הצבאי בבארי שבנגב. ב-י"ט באב תשל"ז 7.8.1974 הובא למנוחת עולמים בגניגר.

קיבל אותו אליך בדמות האינסופית הזו של שמייך הרכים. קבלנו בלא-קהל, באחבותך שהוא קשה וזעמת. הוא עיף כל-כך, ראה ! הוא בא אליך בבקשת-אושר אחרונה. אין בו כוח לצחוק עוד, אין בו אש לההוט עוד, אין בו זם לתת עוד, אך יש סופיות טהורת הרוצה אליך. שם בתוך עיניו היפות, הכהות, בתוך גופו הארוך הזה, הטוב הזה, הוא רוצה עשייו לנוח. לא עוד קרב. רק שמייך בכחול, בצלול, ברך.

ראה, הוא עזב אותנו ויצא שלוח אליך מעם הטנק הפטוע, הקואב. בלבד כל-כך בתוך האימה הצועקת וمتפוצצת, כה אבוד בפגישת האחרונה הזו עם מותו הקרב. רק אתה לו עשייו, רק אתה. היה לו טוב, היה ליטוף ורחים חם לנוח בו. היה לו חלום נפלא של אשה ובת קטנה, של יש בתוך האין. אוצר בכפתת את נשמותו הבורחת והנה לו שידע הכל — אותנו ואונן הנשאות לבד, ואת האומץ ואת הגיגוע.

אנא, קיבל אותו אליך באהבה. החלק חום שערו השמוט, קווי שפמו הגאה והعبر ידך בלחיו החיוורות, הגבוhowות. כי היא אינה לו עוד שם בשמייך ואני יופיה מ מלא עוד את עצב עיניו באהבה גדולה כל כך. ואין קטנותו עושה לו עוד גלי ציחוקים בפניו.

רק אתה, רק אתה עשייו, ואחרי עשייו, לעולם. אלוהים שלי, קחנו אליך, אל ערסליך, ושיר-ערש שיר לו שנשמענו גם אנחנו ונדע — אין הוא בלבד, ג'רי אינו בלבד, אינו ...

רבעון של פולם

אנא, ה'גבר טואק'ות אוֹהוּגָעַךְ,
כִּיאוּ אֲנֵי
לֹא שְׂמַחַע, לֹא יָדַע, נָאָמַן
שָׁבַע קָעַטְתָּ שְׁרָח בְּרַאֵל בְּדִין
הַאֲגַטְתָּה. אֲנָתָה צָדִין כָּל קָה. לְמַה
אֲנָתָה כָּה בְּרוּכִי, לְמַה אֲנָתָה פְּרַמְּנִיד
אֲזֶרְחִי. הָאָמַן אֲנֵי נְשָׁמָע הַיִצְבָּח. בָּזָור,
עַבּוֹר גַּם אֲנָתָה נְשָׁמָע קָטָע, אֲנָתָה
נְשָׁמָע פְּצִיעַ, אֲנָתָה

בְּקָטָע קָאוּרָגָן תְּיִקְפִּית. תְּרִים
וְגִרְגָּת אַחֲרָת. אֲנָא
הַזְּדָע טָאָק'ות אוֹהוּגָעַךְ, בְּקָטָעַ
לֹא רְזָאִים אֶת פְּגַעַךְ, קָדָעַ
אַיְגָע קְדוּחָלָם, קָדָעַ אַיְגָע
גְּלָדָם, הָאָמַן כְּשָׁלוּחַ אַלְיָךְ סִיר קְמוּנָע, אֲנֵי
קָלָא אַמְוּנָה
שְׁלָא יְגַע וְלֹא יְהֻזָּר. פְּצִיעַ
שְׁחוֹר. אֲנָא הַחְלָשָׁה

טָאָק'ות אוֹהוּגָעַךְ.
אַקְיָרִי הַבָּרוֹשִׁים לְפִיאַת פְּרַב
לְשָׁוֹא לְוָאָטִים שְׁמָךְ, וּכְגַבְבָּה
הַאֲפָנוֹן הַבּוֹדָד, אֲנָה
יְנִיעָט אֶת צְבָא אַגְלָוָתִיךְ
לֹאָן הָא יְגַבֵּל בְּהָן אֶת

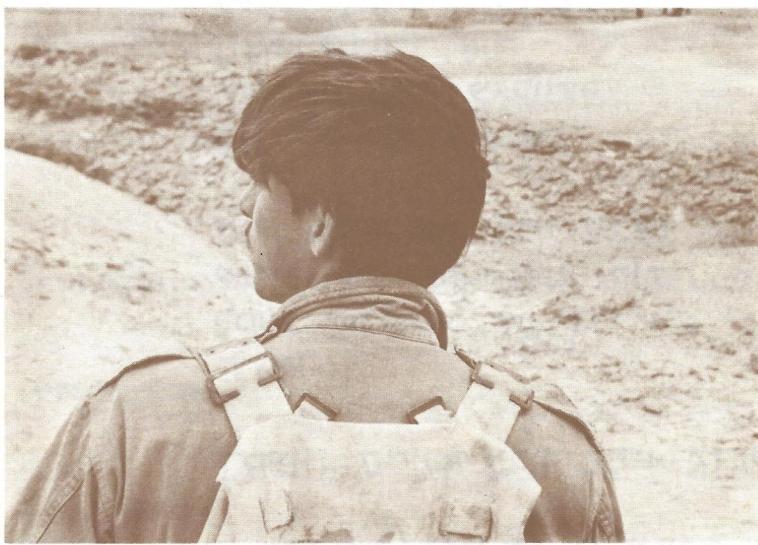
אֲנָא עַצְוָם אֶת עַיְינָךְ. עַכְבָּשׂ אֲנֵי
שְׂמַעַע. רְאָת. אֲנָתָה יְכֹלָסְפִּיר
לְמַהְתָּר. אַבְשָׁפְכוֹל, אֲנֵי, גָּבָר לֹא
כְּרִיגְשָׁה

דְּקָעוֹת הַחֹזֶק עַלְיָךְ יְגַדְּוָה. קָדִישׁ

סְרִן (מִיל). בָּאֵר חַזָּק, בָּן אֲפִיקִים שְׁרֶפֶל מִמּוּרָב לַתְּעִלָּה.

מה כתוב על נער ההולך למלחמה וממנה לא שב? שהיה צער ואהבת את החיים
 ושנא את המלחמה?
 שנשタル כאן אצלנו מאוחר וגדל והתגבר על כל בעיות ההיקלטות בחיוון והיה
 בו הכוח להישאר אחר מוכלם.
 שבנה את עצמו ואת מעמדו בחברה בלי לקנות זאת במחירות של „היות כמו כולם“
 וזאת מאז היותו נער קטן, כאשר צרך היה בעצם להתמודד עם חברה קיימת
 ולמצוא עצמו בתוכה.
 בספר עליו שבגיל שלוש-עשרה, והוא עוד ממש יلد, ידע להחליט מה טוב ומה
 אינו טוב בעבורו, וברח מבית הספר שלא היה לרוחו ובא והודיע בפינות:
 „חזרתי!“
 בספר כמה התרגשו כולנו עת חזר מביקור קרובים בארה"ב. לא כל הودעה
 מוקדמת חזר. הופיע באמצעות היום והודיע: „חזרתי, כי לא יכולתי יותר,
 התגעגעתי“. כך, פשוט, והוא נער בן 16 בלבד. והבנו אז כמה חזק הוא בתוכו
 וכמה עצמאי. הבנו אז כי הוא החליט על דרכו.
 כן, ונזכר שלעתים חיכינו חיוון שלחני ל„שגעון הספורט שלו“ ולרצינות שבה
 עסק בנושא הדרוסט, ועם זאת היינו מלאי הערכה לעקשנות שבה פילס לו
 את דרכו וتابع את תביעותיו והשיג את הישגו.
 ואולי נודה כי לעיתים גם ענסנו, כמו שיכלם יודעים לכעוס, וتابعנו ממנו שהוא
 מה שאינו ושיתאים עצמו לאמות המידה שלנו, ולא הבנו שאין למוד את כולם
 באותו מידה.
 ומה נוציא ונספר על נער שזה ^{על}זה הקים משפחה, היה לבעל ולאב אהוב וכל כלו
 מנשה לחפון את האושר הזה בכפותיו כאילו חשש שיחמוק ממנו. שראינו כי
 משפחתו היפה לו למרcz' חייו. ראיינו את מבטו שלשלוחים לאישה ולבת וכל
 מבט זה הוא מבט של אושר, וכайлו אינו מאמין כי זה באמת אושרו שלו,
 כי זכה לאהוב ולהיות אהוב.
 כתוב שהיה פשוט נער צער בפריחתו, שהיה לו חיון מקסים, שהיה פשוט הוא.

שורם

משמעות הארץ

רסייסי זכרונות

ובכל האZNנות שבאה לידיו. הוא חשש פן יבא זו ולו דקה את מהשניה בבית. ביום שישי היה מגיע באוטובוס האחרון או בטרמפים, כשהוא מאושר שהצליח להסתלך ולבלוטה פה את השבת.

כשהיה משה את המקומות בהם הוא נמצא לגניגר, את החברה עימם הוא חי, או את המורים, תמיד הייתה כף המازנים נוטה לטובות גניגר.

תמיד חזר וטען כי הוא רוצה לחזור לגניגר וכי נמאס לו להיות מחוץ לבית. היה בכך שהוא שתקופה ארוכה התקשינו להבינו, ורק יותר מאוחר הבנו שהוא ניסה להחזיר בנו ובגניגר ולהינות מהרגשת הבית שניסינו לתת לו.

זה שקשר אותנו מאוד היה הcadre של שמילא את עולמו. ואם כי לעתים היינו אפיקו צוחה קים קצר על כך, הרי שנחנינו לראות עד כמה עיקבי הוא בגישתו ועד כמה רציני הוא בפיעילותו.

פעם נסע לביקור משפחתי קצר בארה"ב. היו לו כמה תנאים לפני נסיעתו: ראשית שיטוס במיטוס ולא יפליג באנייה, כי במטוס לא יבזבז זמן על נסיעה, וחוץ מזה הבקרו יהיה קצר.

הוא דיבר רק על כך שישוב מהר. בכל מכתביו מארצות הברית חזר והציג שהוא מתגעגע ורוצה כבר לחזור ולהקדים את תאריך הטיסחה. אפיקו הcadre המוצעני לא סיפק אותו, מה עוד שאז פרחה בלביו אהבה הראי-שונה, (והאתחת).

וכשגיי החליט שום דבר לא עצר בעדו. אנחנו התכוונו לנסוע לקבלו בשדה התעופה, והנה כמה ימים לפני התאריך הופיע בבית, עם TICK קטן על שכמו, כאילו חזר זה עתה מאייה ביקור בארץ. הוא אומר פשוט: "נמאס לי

בגיל שלוש-עשרה וחצי הניע ג'רי אלינו — למשפחה. מפליא היה כמה מהר נקלט והשתלב בתוכנו. אינני זכרת שאי פעם התעוררו בעיות בין הילדים ביחס לג'רי, או שההתעוררה אייזו שהיא בעיה החורגת מעבר ליחסים המשפחתיים. להיפך, אם היו מריבות או חיכוכים, הרי שהיא זה כמו בין ילדים אחים, השווים בדרישותיהם ובציפיותיהם.

אך מפליא יותר מזה היה מהירות היקלטותו במסגרת בית-הילדים. אנחנו, שידענו והכרנו את בעיות הקליטה של ילדי חוץ וחשנו מכך מאוד, בעיקר בשל קשיי שפה, נדהמנו, באיזו מהירות הפך ג'רי להיות אחד מהמכיתה, במעשים, במריבות, ברכוחים ובסל דבר אחר. השפה, המבטא, כל אלה לא היו כל מכשול. יתרון יש Zukof זאת לאיכות היותו ספורטאי, כדוריין מצטיין ונער בעל מחשבה בהירה, לא תמיד חשב במושגים מוקובלים, היה עצמאי מאד ולעתים שונה, אך מעולם לא שימש אובייקט לזלול או לרחמים כמו שקרה לא אחת לילדיו חוץ. הילדים הרגשו כנראה בחוש את ההיגוד שבו והתחסנו אליו בכבוד ובחיבה. הדחים אותנו תמיד במהירות נקשרו לחבר ולקבוץ וראה בו את ביתו — ולא הס-

רים בשום אופן להימצא מחוץ לבית. כששים את בית הספר היסודי רצינו להכניסו לבית ספר מקצועני שיעזר לו ברכישת מקצוע. — ידענו כי בית הספר ביפעת לא יפיק את מירב התועלת בעיקר בגל קשיי שפה וחבנו על מגמה מעשית יותר. ניסינו בבית-ספר חק-לאי של עליית-הנער וכבר למחמת חוץ והודיע שبشום אופן לא יהיה שם. לאחר שכנו הסקים למלוד בבית-ספר מקצועי באפקים, ואם כי הסקים ואף השתלב בחברה ובלמודים, הרי שתמיד היה מגיע בביתה בשעות לא צפויות,

יום אחד, לאחר שהיא משוחרר נכנס לחדרנו והודיעו „מתחתנים“! זה היה אופייני כל כך. פשוט וקצר. לא רצה לעשות מזה עניין. ואנחנו שמחנו כל כך, אך התקשינו לראותו בדמיונו בעל, אב. כל כך מהר. פה חכתה לנו הפתעה הגדולה ביותר: גרי בעל וכאב. באיזו טבע יות מילא את תפקידיו אלה. הוא טיפח את ביתו. לפעמים צחקנו עד כמה כל מסמר הוא בעל משמעת לבבו. הוא היה מוכן להשקייע זמן ומאמצים בטיפולו ביתו ולא התבישי בכך. הוא בנה לו בית. ראיינו אותו עם מרימים ושרון. הוא הקין אהבה אליו. נתן להן את כל האהבה שהיא אוצרה בקרבו. הייתה בו הרבה אהבה.

אחרי נישואין, כשבנה את ביתו הורחק קצר מאתנו. פשוט לא מצא זמן לכל עיסוקיו. אחר הצהרים היה מוקדש למשפחתו ולצדROS. עקבנו אחרי נאמנותו לילדים אותנו אימן. הוא היה מקפיד כל כך לא להפסיק אמונה, לדין. בנה את הקבוצה המשותפת למזרע — גיגר ולבסוף אף יותר על השתתפותו כחלק בקבוצה אי' שהסתבר שאין מי שיאמן את קבוצה ב'. הוא טיפח את הקבוצה, ערך כרטיסיות, אירון הכל לצורה כל כך מסודרת, שהוא ממש מפטי. הוא קצר התרחק מאיינו, אך הקפיד לבוא מדי פעם עם מרימים ושרון היה כל כך גאה בהן!

אך הקפיד לבוא מדי כמה זמן עם מרימים אנחנו תמיד נזכיר את גרי כפי שהיא, נער גבורה, חילוני, עקשן קצר, התלט שאנינו מוכן לשירות, וגם אם היו דברים שעשה שעוררו את התנדותנו הרי שעשה זאת מתוך אמונה כי הוא עשה את המעשה הנכון. נזכיר אותו כפי שעמד באותו יום כשנקרא למילואים ואמר ברצינות שהפעם זה נראה „רציני“ ו„שמרן על שרון ועל מרימים“. ו„שייה בסדר, אל תדי-агו“. כך נזכיר אותו.

ולא יכולתי להשאר יותר, שכן שבתיי" בכלל כל כך אופייני היה לגרי להחליט ולעשות. הוא היה מעשי מאד. המרחק בין החלטה לביצוע היה קצר יותר. לעיתים היה הדבר גובל בחוסר אחריות. פשוט ברגע שהחלטת לא מצא כל סיבה לדחות החלטתו. אחר כך היה צריך למצוא צידוקים לדבר.

בחhaltותיו היה תקין מאד ולא מתרשם. כן גם בביטחוןיו. לעיתים הייתה מנסה לשכנע אותו, לעובד עליו שি�נסה את החלטתו או את דעתו על מישחו, אך הוא התעקש וקשה היה להניאו, וכך גם קשה היה לשנות את ההחלטה כשהחלה ליט שהגיע הזמן לסיים את הלימודים ולעשות משהו „יעיל“. הוא עבר לקיבוץ גונן, לתקופה שלפני הצבא. לפתע הרגשנו שהתברג, שאיכפת לו. עבד ב.tkker והיה מרצו באחריות רצינית, ואם כי לא סיפר הרבה, הרי שהרגשנו שהוא מרצו ומלא ספק, אך כאשר פרצה מלחמת ששת הימים, היה חסר סבלנות ורצה להתגייס וזה זה.

בצבא היה בשינוי והפתיע ביכולתו המקדועית, ואם כי לא תמיד היה מרצו ולעתים הרגיש כי הוא מבזבז את זמן, בישיבה בטליה, הרוי כשהיה צריך לעשות משהו, היה מבצע זאת בשלימות.

כשביקרנו בבסיסו בסיום קורס, שמענו עליו הרבה דברי שבচ and ההל ואפילו הוא לא הצליח להסתיר את שביעות רצונו, אם כי פתר זאת כ„שטיות“!

יום אחד שב הביתה כשהוא קודח, פשוט „חטף“ קדחת. לא הבנו איך זה? קדחת? עכשו? אך התבגר שהוא פשוט סיידר את המפקדים ולא לקח כדורים שחילקו לחילילים. הוא פטר זאת כמובן כ„שטיות“. אך כשכב בבית-חולמים, דיבר רק על כך שהザ שגען לשכב שם „כאילו חולה“ ובאמת בהזדמנות ראשונה הסתלק ממש.

אבא של שרון

הכרתי את ג'רי מיום בוואו מארצות-הברית. גרנו בשכנות ותמיד רأיתי אותו כילד צנום וקטן משחק על הדשא עם הילדים שלו.

עקבתי אחרי התפתחותו ואיך הוא נקלט יפה בחברת-הילדים.

אחריו זמן מה הוא שב לארצה"ב, אבל במהרה נמשך חזרה למולדת. בשובו אלינו, והנה היה הנער לגבר.

ג'רי הילך לצבאי.

mdi פעט, כשנפגשנו, שבhti אותו עד כמה אני מעריכה שחזר מארץ השפע והבטחון והילך להיות חיל בשבייל להגן עליינו. והוא היה מחייב ועונה לי:

"באמת, באמת כך את חושבת? זה טוב?"

במשך הזמן השחרר מהצבא וייסד לעצמו משפחה. נולדה שרון, והיתה לי האזות לטפל בה בהיותה תינוקת.

הזמן לי לעבוד עם הרבה ילדים, אבל אבא צזה לא פגשתי. הרגשתי שהאושר שלו צומח יחד עם שרון הקטנה.

לאפעם הפריע לי בעבודה, אבל תמיד סלחתי לו כי רأיתי איך הוא קשור לילדה והרגשתי שהוא חשוב: "סוף סוף יש מישחו שייך רק לי..." הוא רצה להעניק לבתו ילדות מאושרת.

ג'רי עומד תמיד לפני עיני כשאני עומדת במועדון מאחוריו הדלק והוא נכנס, חזר מהאימונים עייף ומציע. מיד הגיעתי לו כוס החלב ואת העוגיות האהובות עליו.

והנה, הגיע היום האכזר והחיים הנחדרים אלה נהרסו. אבל על היסוד הזה ממשיך להתקיים הבניין בדמותה של שרון היפהפה.

צפורה בראו

איגוד הכדורסל בישראל
ISRAEL BASKETBALL ASSOCIATION

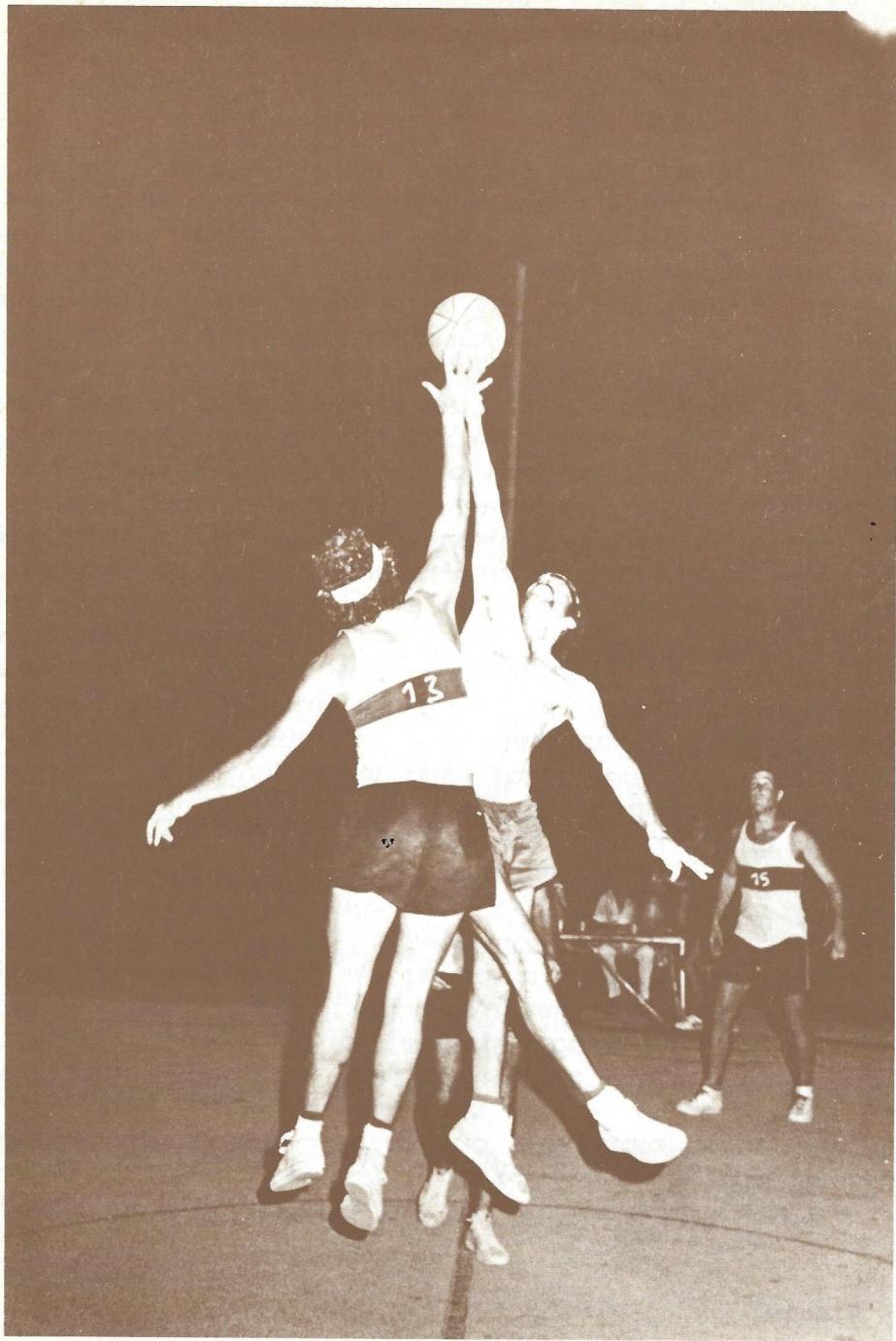
ווזאת לטעודה

בכבוד קבוצת הפועל יזרעאל (גניגר/מזרע) בהנהלת מאמונה
מר ג'רי ברגמן זכתה באלייפות ליגת לנוער
אזור עמקיים בעונת המשחקים 1973/72

יויר איגוד הכדורסל

יויר ועדת הליגה והגביע

10.5.73 תאריך

את חייו הקצרים של ג'רי אפשר לחלק לשש תקופות עיקריות:
בארצות הברית — ארץ הולדתו של ג'רי, תקופה שאינה ידועה לנו לפרטיה,
 ועד בואו ארצתו ולגנגו.

תקופת בית-הספר בגנגו, בה התערה במחירות יתרה למורות קשיי השפה והשווני
 בסיגנו החיים, במידה רבה הוזמת לתוכנותיו הספרטיביות, הצעינותו
 במשחק השחמט וכוח שיפטו והגינו הבריא.

שנת שירות שלישית בגונן (ש.ש.ש.). עם יחזקאל ביחס שם בגבול המוסון, ממש
 מתחת לאפס של הסורים בטוחה של נשק קל התמסר ג'רי לגידול הבקר, ואורה
 לי אפיודה שפעם סייר לי, כיצד הוא וחברו נמצאים בשדה הרעה, ולפתע
 שורקים כדורים מעל ראשם. הבחורים רצים לתפוס מחסה, ורגלו של ג'רי
 מחליקה על „עוגה“ של פרה, וכל כולו משתטח בתוך „העוגה המסריחה“...

בעבאס הדיר שוב עם יחזקאל בחיל השריון. קשה לתאר את הבחורים הללו
 שהצעינינו שנייהם בעצמאות מובחkat, נורמים ו Mastaglimים למסגרת החיל הקשה
 הזאת, אבל ג'רי מכיר בעובדה שהדבר הכרחי, מקבל מרות ולבסוף אפילו הופך
 להיות מדריך בנושא הקשר.

לאחר הצבא — לתקופה זו שלושה מאפיינים ראשיים: ג'רי בונה לו משפחה.
 הוא נושא לאישה את מרים ונולדת שרון. רק מי שגר בשכנותם יודע כמה
 פינוק, אהבה וחיבה מעניק ג'רי לשתי הנפשות הקרובות והירקות לו ביותר
 בחיים. אייה מאמץ הוא משקיע בדירה ובגינה שלפניה הבית! שהכל יהיה
 מושלם ונעימים לעין... והיכול למרות עיסוקיו הרבים ובעיקר טיפות קבוצת הצדורי-
 סל, בה הוא מטפל ברצינות ובמסירות ללא גבול. וכמוון השתלבותו בענף הרפת
 מקום העבודה הקבוע, בו הוא משתלב בצוות העובדים ויש לו מה להגיד-בנושא.
המלחמה האחרונה — קרבים אחרים עוזב ג'רי ביום הכיפורים את הבית ויוצא
 לקראת הבלטי ידוע. זמן רב אין באפשרותו להתקשר בביתה, עד כי מגיעה
 הידיעה המרה על אותו סוף, ושוב בו ביום עם יחזקאל — שניים נופלים חלל
 בקרב על „החווה-הסינית“ כאבטחת ראש גשר לגודה המערבית... ג'רי נפל
 מפצעת כדור בהיות מחצית גופו חשוף בצריח המפקד כשהוא נוטל לידי את
 הפיקוד בטנק, לאחר שמקדו נהרג בלילה הקודם.

ג'רי, רציתי לומר לך דבר מה: רציתי שתדע — לא רק למשפחה בלבד
 אתה חסר, גם לא למשפחה הצדורטנית אותם אימנת באהבה. חסר אתה
 לכל בית גנגו — הוא ביתך. כי אנו, בני גילך ובני כיתהך נולדנו כאן והבית
 הזה היה לביתנו עובדא. ואילו אתה בחרת בו מרצונך שכך ומשנה זכות היה
 לך לגביו על פנינו...

סיני 14.10.73

לאז'ופו — שלום והרבה געגועים ואהבה!
איןני יודע אם הדואר שלנו מגיע אליכם, ואם בכלל אפשר
לקבל תשובות, אבל בכל פעם שמחלקיים לנו גלויות אני כותב
בתקווה שאיכשהו יגיע.

במקרה הפעם יש לי קצת זמן ואני משתמש בהתרכז במחשבות.
از' קודם כל — לפני יומיים ראייתי את יחזקאל. מסרי ד"ש
להורים שלו.

— כתבי לי האם את כבר לומדת, או עדין בבית.

— וכתבי מכתב לאמא שלי.

— הרחיבי את רצועת-הצווואר של מכס. הוא צריך לקבל
זריקת-חיסון נגד כלבת, אבל זה יכול עוד קצת להחנות. אני
מקווה שהוא לא עושהضرות. ועכשו במיוחד לשرون: שרון
שלוי, תנוי לאמא נשיקה וחיבוק גדול במקום אבא, שלא יכול
עוד לחזור הביתה, וגם אמא תנתן לך בשם. אבא נורא מתגעגע
אליכן.

תהיילדה טובה ושמי בקול אמא וכשהחזר אביה לך מתנה.
(גם לאמא!)

ד"ש לשבטה וליליה טוב —

שלכן באהבה וגעגועים

ג'רי (אבא)

הקסע אל קטו מתקרב...
אל מקום חמוץ זהרב,
אל מקום אין איזת, אין רמות -
ועצ'ר, ולעט יעכט...
אשכע דקדייקו אחרון
כ Kol הנחנק בגרון.
אביטה בעץ שרי' האש
כ מבט נאחז עוד ביש"...
זהאחז בי, מבט, ואחזו -
זה, בא האסע לkahoz ...

. משיח בסוק

ביה"ס המשותף עמק יזרעאל ספר

12522

ג'רי; יחזקאל; יגאל - (ח)

טכט

ביב

הווצאת גניגר תשל"ה — 1974